

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

"Hai bài này hay lắm, ý rất xây dựng những không biết tác giả là ai. Bên bè bạn cho tôi u muôi rôi tôi u muôi bạn cho Đoàn huynh."

Thưa quý bạn, cách đây hơn nửa thế kỷ, tôi nhận được email của một vị đồng nghiệp có địa chỉ email như sau: {TrungVuongGroups61-68} moctieumuoi@yahoo.com Theo tôi hiểu, "Mộc tiểu muội" tức Mộc Uyển Thanh, em "cùng họ" (con gái Trần nam vị nguyên Đoàn Chính Thuần) những bạn một trăm phát triển bác không tôi của nhân vật Đoàn D trong Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung. Còn "Trần Vương Groups 61-68", tôi của đồng nghiệp gần gũi với bạn tôi một vị của nữ sinh Trần Vương nào trong nhóm này. Tuy nhiên, tôi thuộc nhóm NT-CVA 56-63, tức học các trường Nguyễn Trãi và Chu Văn An trong khoảng thời gian từ năm 1956 tới năm 1963, Mộc cô nàng học Trần Vương từ năm 1961 tới năm 1968, nên vậy kém tôi ít nhất 5 tuổi, xong tiểu muội cũng phải.

Trong email đó, Mộc tiểu muội bạn cho tôi hai bài viết rất hay và lôi cuốn: "Hai bài này hay lắm, ý rất xây dựng những không biết tác giả là ai. Bên bè bạn cho tôi u muôi rôi tôi u muôi bạn cho Đoàn huynh. Cái gì hay thì chúng ta phải phải biết cho mình người cùng đồng nghiệp của ta chúng biết ai viết. Thế nhé, Đoàn huynh nhé phải biết nhé...".

Tôi đồng, thây hay thớt. Tuy hỏi thớt một chút chớ xin phép tác giả (có biết của ai đâu mà xin!) những cung kính không nên tuân lệnh, tôi "tuân lệnh" vị của nữ sinh Trần Vương, xin bạn hai câu chuyện kể của hai tác giả mà chúng ta không biết tên. Bây giờ xin mời quý bạn thưởng thức để thây cái ý trong hai câu chuyện này rất đáng quan tâm:

Câu chuyện thớt nhất: Nỗi đau tuổi già

Ở đây, chúng ta không bàn chuyện đau nhức, cao máu, tiểu đường v.v..., bởi vì đã có nhiều vị bác sĩ quan tâm tới tuổi già trên đất Mẹ này, những người đau nói trên đã có thuốc và có chính phủ Mẹ trợ giúp. Những có những thớt khác không có thuốc chữa và cũng chúng có ai gánh vác giùm.

Báo OC Register thớt Sáu tuần trước có đăng tin một ông già bạn người ta đem bạn trước của một ngôi chùa ở thành phố Westminster. Ông lão người người ở chùa suốt ngày. Cảnh sát đến mang ông vào bệnh viện tâm thần. Trong người ông không có bất cứ một giấy tờ nào để có thể biết ông là ai và ở đâu. Ông không nói một tiếng nào, chỉ lặng lẽ, đôi khi cười mỉm như một người mất trí. Ông là một người châu Á - Việt Nam cũng không chúng (!) - nên vậy ông không phải sinh ra tại Mẹ hay tại trên trái rôi xuồng như cô bé Maika trong một bộ phim truyền hình tiếng của Tiệp Khắc. Chúng chúng là có người chỉ ông tại đây và bạn ông rôi - không ai ngoài con cái hay thân thích của ông.

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

Lâu nay thnh tho ng ng i ta th y có nh ng ph n sinh con r i đem con b vào thùng rác, nh ng ch a th y ai đem cha m v t b ngoài đ ng nh v y. Ông già ch c i vu v , trí nh c a ông đã suy ki t, n u không có l ông s đau kh bi t ch ng nào!

Ng i ta k tr c đây có ng i ch bà m già đ n b cây xăng. Tôi (tác gi bài này.- ĐĐ) không tin, t ng là chuy n đùa. Nh ng bây gi thì th c s đã có ng i đem cha đ n b tr c c a chừa.

Cũng i m t câu chuy n v các c già. Tháng tr c, tôi có đ p đ a ti n ng i thân v Vi t Nam. T i qu y China Airlines phi tr ng Los Angeles, tôi đã ch ng ki n m t c nh khá đau lòng. Chuy n đó là, trong khi m i ng i đang x p hàng trình vé và cân hành lý thì m t bà c ng i Vi t Nam c lúng túng tr c qu y v i các th gi y t v ng vãi, b b n trên sàn nhà. C ng i b t xu ng đ t, móc h t túi này đ n túi khác v i v m t h t s c lo l ng. i

M t nhân viên phi tr ng th y tôi cũng là ng i Vi t Nam, ng ý mu n nh tôi b c lên giúp đ bà c . Tôi h i, nhân viên ki m tra cho bi t c có vé máy bay, có visa nh p c nh Vi t Nam nh ng không có passport hay th xanh. Tôi giúp c moi t đ ng gi y t ra thì ch th y m t cái h chi u c a Vi t Nam đã c p cách đây m i m y năm khi c đ n M , h chi u này đã h t h n t lâu, và m t cái ID c a c do ti u bang Florida c p. C cho bi t c m i m t mình đi t Florida đ n phi tr ng Los Angeles m y ti ng đ ng h tr c đây và bây gi trình gi y t đ lên máy bay đi Vi t Nam.

Cu i cùng, c cũng lên đ c máy bay. Nh ng c s ch ng bao gi có th tr i đ c Florida n a vì trong tay không có passport, không có th xanh, không có “entry permit” c a Hoa K . Ch c ch n đây là tr ng h p c a m t bà m già quê mùa, b con cái “đu i khéo” v Vi t Nam. T i nghi p, c đã ng i trên máy bay năm sáu ti ng đ ng h đ đ n phi tr ng Los Angeles, s p ti p t c ch ng đ ng v Vi t Nam nh ng không h bi t r ng mình s không th tr i M vì s b t nhân c a con cái.

Hình nh bà c già c ám nh tôi mãi. C quê mùa, v ng v , có l vì ch ng giúp ích gì đ c cho các con mà ch thêm gánh n ng, b i v y các con đ cho c đi, khi c bi t mình không th tr i bên M đ c n a thì chuy n đã r i.

Tôi nghĩ, thôi thì tu i c đã già, có n m l i trên m nh đ t quê h ng theo ý các con mu n cũng đ c, ch t t bên M này có bi t bao nhiêu th t n kém. V y mà sao tôi c th y th ng c nh th nào y.

L i m t câu chuy n khác. Có ông bà kia sang M t hai m i năm tr c, đi làm nuôi con, dành đ m mua đ c căn nhà và đã pay-off. Khi các con tr ng thành, đã l p gia đình riêng thì ít lâu sau ông b qua đ i. Th y m s ng m t mình trong căn nhà 1 n, mà giá nhà c a lúc đó đang lên, các con bèn bàn v i m bán căn nhà đó đi r i v v i các con cho vui. Bà m nghe theo, bán nhà, chia đ u cho m i con m t ít, ch gi l i dăm ngàn đô và v v i con. Bà không bi t lái xe, không bi t ti ng Anh, cũng không bi t trông nom cháu theo ki u M hoc làm home work, nên các con ph i nh ng i đ a đón con cái c a h lúc đi h c. Bà thích n u ăn, kho cá, nh ng các con s nhà hôi hám, không cho. Lúc đ u thì ch ng sao, lâu đ n bà tr thành gánh n ng. M t bu i chi u, đ a con gái xô c a tr v nhà, th y m đang gi coi ti vi, nó h t hàm h i: - “Có hi u gì không mà má c ng i coi su t ngày v y?”. Có l n, chuông đ n tho i reo, đ a con gái

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

---

nhóc má, bên kia không hiểu ai hỏi gì những trẻ con mẹ tôi bà già, nó trả lời: "Bố đi khỉ rồi!", sau đó nó cúp máy cái ch. Thì ra, ở bên M, tôi biết quan trọng hơn nữa.

Là mẹ tôi khác, ở chung nhà với đứa con lớn những đứa con nhỏ đứa đi bác sĩ. Xong vì c, nó ch mẹ với rồi là là đi xe đi làm. Bà mẹ lên tôi biết c th, tìm khắp nơi không thấy chìa khóa, mà bà thì không có chìa khóa riêng, không có cell phone, cũng không biết tiếng Anh nên không dám bấm chuông sang ng ở bên nhà hàng xóm. Bà đành ng ở trên b c th m tr c c a nhà mình sáng tôi chiếu. Bà đang buồn nên mẹ tôi phải đi đứa con nhỏ đứa đi bác sĩ. Khi đứa con lớn đi làm với thì bà đã ngã lăn quay ra đất, phân và nước tiểu cùng khắp.

Ngày trẻ con, tôi có đứa mẹ tôi truy cập tích. Có hai vị ch ng nhà kia đi x với b mẹ già không t t, th ng b t ăn cơm b ng cái "mu ng d a". Mẹ tôi hôm, hai vị ch ng đi làm đ ng với, th y đ a con nhỏ c a mình đang hì h c đ o mẹ tôi cái gáo d a nh th, bèn hỏi, nó thành th t trả lời: "Đ o mu ng d a đ cha mẹ ăn lúc già". Nghe con trả lời, vị ch ng nhà đó h t h n, b y gi m i biết gieo nhân nào thì g t qu đó, mình đi x tàn nh n với b mẹ, sau này con cái mình sẽ "tr n" là nh th.

ở bên M, chúng ta không có những chuyện tích nho nh nh với chẳng? Tôi nhớ cách ngôn có câu: "Tr ng đ u đ c đ u, tr ng đ a đ c đ a, ch ng ai tr ng c đ i c". Với mà có mẹ tôi sống ng i không biết suy nghĩ là tr ng c đ i đ y quý với.

Câu chuyện th hai: Bà mẹ quê

nh minh ha

Có nhớ cách gọi cha mẹ tùy theo tiếng đ a phương ng, những quê tôi, mẹ tôi vùng thu c t nh Kiên An, H i Phòng, thì con gọi b mẹ là th y bu, vì th tôi xin dùng hai danh từ này cho bài viết với mẹ tôi, mẹ tôi bà mẹ quê mùa.

Th y tôi qua đ i ngày 15 tháng Giêng năm 1947, h ng đ ng 41 tuổi. Ông c mẹ tôi kho ng 2 tháng sau khi b b nh mà thu y ng i vùng quê ch bi t gọi là b nh "th ng hàn".

Nh ng ngày th y tôi làm tr ng b nh và khi các con tôi ông c ra cánh đ ng thì nay tôi không còn nh gì nữa. Kể ni m duy nh t còn sót là trong đ u óc tôi là khi ông c tháo cái với cày ra khắp c con trâu, rồi đ a s i dây th ng cho tôi b o đ t nó đi ăn. Nó đang g m c, khi đ n cái ao tr c c a nhà th bèn kéo s i dây th ng, ch y ào xu ng n c, ng c mũi lên mà th phì phò rồi ng p l n cái đ u có với khoá chỉ m. Còn tôi, mẹ tôi th ng bé mẹ i 6 tuổi, không th kéo nó lên đ c nên đành c m s i dây th ng, c đ ng trên b mà khóc vì s con trâu ch t đ u i. Kể ni m đ i với th y tôi ch có b y nhiều thôi, tôi không nh gì h n. Những với bu tôi thì tôi nh nh i u, dù ch a mẹ tôi nh c là các kể ni m đó với anh ch em họ c con cháu.

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

Khi thấy tôi mất thì bố tôi mới 43 tuổi, mất sách 7 đứa con, sống trong căn nhà tranh vách đất, ba gian hai mái, với tôi mất một vườn rau và một y sào ruộng thuộc làng Cổ Viên, tỉnh Kiên An, cách thành phố Hồ Chí Minh 3 cây số.

Mất hình ảnh mà đã hơn 60 năm rồi tôi vẫn còn nhớ như in, đó là lúc hoàng hôn, bố tôi đứng ở góc vườn, hướng ra nghĩa đất mà kêu tên tôi trong tiếng nấc nấc sau khi đã chôn cất tôi xong.

Bố tôi cứ ngày chân lấm tay bùn với ruộng lúa vườn rau, mẹ tôi chỉ đi chợ, sau khi thấy ốm cho con, nể u ám cho lớn xong thì mất rồi đã lâu. Giữa lúc tranh tụi tranh sáng, bà đứng đứng ra góc vườn, lúc thì ngồi ngồi đất khoai lang, khi thì hái chè (trà) và khóc trong khi các con không hay biết.

Mất bố tôi chỉ, khi chim đã về rồi, tôi leo lên cây ở góc vườn để bắt chim sáo đen khi nghe chim con "chíp chíp" mà tôi đã rình lâu, tôi thất kinh suýt ngã xuống đất vì chột thấy mất bóng đen đứng ở góc vườn. Nhớ tôi hoàn hồn khi nhìn ra giữa khăn tang trên đầu, hai đuôi khăn chấy dơ xuống lưng của bố tôi. Tôi với tay xuống để nhấc vào nhà, nhớ rồi khi nghe tôi, ngồi thấy xuống bên gốc cây vì nghe tiếng bố tôi khóc: "Ơi ông ơi! Trời đã rồi rồi! Ông đi đâu mà sao không về ăn cơm với các con ông ơi!"

Tuy tôi lên 6, tuổi nghẹn ngào mướm con nhà quê nhớ tôi rùng mình nỗi gai góc khi nghe bố tôi hỏi thấy tôi nhớ. Bà khóc trong nỗi nhớ, cứ khóc trong nỗi nhớ không cho ra tiếng vì sợ các con nghe được. Chốc bà cam chịu đau khổ, thất vọng nhớ mất mình, không đành lòng chia sẻ nỗi buồn với các con. Các anh chị tôi không ai hay biết vì lúc này, vì sau mất ngày quên quên với công việc ngoài ruộng thì đã mất nhào, mẹ tôi ngồi đi nghe sớm mai, khi gà vờ a gáy và tiếng chuông nhà thờ "bính-boong" lúc 5 giờ sáng là đã phải dậy để chuồn bỏ ra ruộng.

Riêng mình tôi là biết bố tôi khóc. Tôi chỉ nói cho ai hay, nhớ tôi khóc của mẹ xoay vào đầu óc tuổi thơ khi nhìn tôi cứ đứng sau hè nhìn bố tôi nấc nghẹn và rũ nhàu lá chuối héo mà nấc nấc theo. Nhớ khi tôi thấy bà vẫn cảnh chờ rồi sợ nỗi nhớ của khổ đau, của héo úa làm nó bẻ gãy.

Mất rồi, đã gần rồi, bố tôi đang khóc, tôi nghe có tiếng nói ở bên kia bờ giếng: 'Sao mẹ Quán cứ khóc thế? Phải để cho anh Quán nó yên nghỉ chứ!'. Đó là tiếng nói của cậu Dàng, chú ruột thấy tôi, chốc chốc cũng xót ruột vì tiếng khóc mẹ tôi chỉ ở ngoài góc vườn. Bố tôi là cháu dâu nên phải vắng mặt chú, thế đó không dám khóc ngoài vườn nữa nhớ nỗi sợ thì làm sao với được, nên nỗi nhớ mẹ tôi phải cùng nhớ tôi nỗi nhớ ngào trong góc bếp lúc đêm khuya.

Mùa đông tháng giá, tiếng trống ở nhà ở vùng quê với căn nhà lá có nhiều khe hở gió lùa vào. Mẹ anh em tôi nằm trong ổ rơm, đắp chiếu. Kín đất thì hở chân, kín chân thì hở đất, cái lạnh đêm khuya lại thêm dầy trải trải đúng với câu "bụng đói, chết rét" nên giặc ngộp chết. Nửa đêm về sáng, khi gà vờ a gáy, tôi thức giấc thấy ánh lửa từ bếp hồng tưng tưng, mon men xuống đất sưởi cho ấm thì thấy bố tôi đang ngồi nể u ám lớn, mất tay cầm chiếu que đun, tay kia dậy tiếp nể u ám vào cho lửa cháy. Bóng bố tôi in lên vách bếp, nghiêng theo ánh lửa bếp bùng.

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

Đêm khuya, thấy con thóc giã cơm xong bưng thì bà mẹ hiểu ngay lý do thế nào. Bà kéo vạt vạt áo lau nước mắt rồi lấy giã ra vớt thóc ra, hỏi:

- Đói hả? Ngồi sát đây sẵn sàng cho mẹ, chớ bu ngủ cho cơm khoai.

Bưng nhà quê đun bưng cơm nên có tiếng nổ lép bẹp bưng ra những tàn lửa tạt vào chảo bông, đôi khi làm tro bụi bay lên ngợp mắt đang đun. Bưng đổ đầy khoai phồng tro trên chiếc khăn tang rồi vớt tay lấy một củ khoai lang trong cái thúng đựng khoai treo phía trên, vùi vào trong bưng cho giã ba ông "đũa rau".

Có thể hiểu những không biết "khoai lùi bưng nóng" mùi vị nó ra sao. Ngay các cháu nội, cháu ngoại của bố tôi đang sống trên đất Mẹ hiền này, tuy đã lớn nhưng cũng không biết. Song để tôi, củ khoai lang lùi bưng nóng mà bố "ban" cho tôi không có gì so sánh nữa. Những ta thấy ông dùng tiếng "ban" để nói với các con để mà Thôn quê, Chúa hay Phật đã cho con chiên, Phật tử. Bố tôi đã "ban" cho tôi củ khoai lang nướng vùi bưng nóng giữa đêm đông giá lạnh mà chúng quanh chỗ có cơm, bóng tối và tình mẹ uất.

Bà dùng cây que đun khoai củ khoai trong bưng ra, lấy cơm lau sạch những chỗ bị cháy rồi đưa cho tôi:

- Khoai còn nóng lắm, con ăn thôi thôi thôi!

Khoai nướng thơm phức và nóng hôi hổi, hãy còn bốc hơi. Trẻ con nheu tham ăn, quên bóc vớt thì sớt bốc nóng phồng há miệng ra, ngửa mặt lên mà thổi phù phù. Còn ăn xong mà nuốt vớt thì đổ bưng xuống. Trong đêm giá lạnh, bưng đói, cơm rét, hai tay nắm củ khoai nóng thì thích lắm. Nhưng không hiểu sao cái thói tham ăn của tôi tự nhiên biến mất. Tôi còn nhớ, chacha hiểu tiếng "hiểu" là gì nhưng cũng biết đôi củ khoai, đưa cho bố tôi một nửa. Tôi biết bố tôi cũng đói nhưng những miếng ăn cho tôi như mẹ khác luôn luôn những người cho con. Tự nhiên nét mặt bố tôi vui vẻ sung sướng, cảm động, những người bố tôi đưa nửa củ khoai cho tôi:

- Thôi, con ăn đi, bố không đói.

- Không, bố ăn thì con mới ăn.

Hai mẹ con tôi những người nhau nửa củ khoai nướng. Bưng để bố mẹ phồng cơm một miếng sau đó đưa cho tôi.

- Con ăn xong lên nhà đánh thóc các anh chị dậy sẵn sàng ăn cơm rồi còn ra ruộng.

Hai tiếng "ra ruộng" là công việc ngoài ruộng áng như cuốc đất, nhổ cỏ, cấy lúa, trồng ngô, trồng khoai v.v... Những công việc nhà nông làm ra những thóc thóc phồng, những thành phẩm - nhất là các bưng bên Mẹ chúng ta hiện nay - khó có thể hình dung ra được nó vạt vạt như thế nào.

Ngày trôi qua ngày, bố y gà chết chiu một mẻ vớt bố đưa con đùm bọc lẫn nhau dúi má tranh sau lũy tre làng. Rồi chớ lo trong chiến tranh. Rồi hỏi về những công nhân hoang tàn, đổ nát. Nhưng lúc gian khổ như vậy bố tôi thấy lòng như mênh mông thấy tôi nếu có linh thiêng thì phù hộ đũa trì cho mẹ y mẹ con tại qua nạn khốn.

Sau đó đến hi vọng đình chiến năm 1954 và việc đưa tàn nạn đến ra tới các tỉnh miền Bắc. Gia đình tôi di cư vào Nam, theo cha đến ở ở Bà Nà Xúc, quần đảo Cát, tỉnh Bình Định. Những nông dân có sức sống mãnh liệt như loài cá dơi, vớt đầu cũng có thể tồn tại được

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

---

mà c dù m y m con ch có hai bàn tay tr ng. D n d n các anh ch tôi l n lên, tìm cách tr v Sài Gòn, xoay s ki m đ c vi c làm và t i s 172/41 đ ng Đ Thành Nhân, Khánh H i.

Bu tôi, m t ng i đàn bà nhà quê s ng thành ph , b i i ngoài kia ru ng v n, m m t tiên và nh t là ngôi m ng i ch ng đã m t năm bà 43 tu i, b i v y hình nh bà h i l c lống, t gi ng nói, qu n áo cho đ n chi c khăn đ i đ u v n còn "B c r t". Cho mãi đ n khi có nh ng ti ng nói b p b "pà pà" ng ng dính c a nh ng đ a cháu n i, cháu ngo i b y gi bà m i luôn luôn n nh ng n c i khi trông nom, chăm sóc các cháu.

Nh ng t ng bu tôi đ c vui h ng tu i già cho t i lúc răng long, đ u b c. Không ng chi n s t i các t nh mi n Nam, mi n Trung ngày càng ác li t. Các con trai, con r c a c đ c g i lên đ ng nh p ngũ. Đ a thì Cao nguyên, đ a Đông Hà, th ng con trai út S n Trà, Đà N ng trong khi th ng áp út i Cà Mau... Đâu đâu cũng có tin t c chi n s . R i gi ng ca Khánh Ly v ng b bên hàng xóm: "Đ i bác đêm đêm v ng v thành ph ...". Bà m quê h t lo cho đ a con này i đ n đ a con khác. Ban đêm bà không ng đ c, ng i d y, nh m m t, tay l n tràng h t, mi ng l m nh m t ng kinh c u xin Tr i Ph t phù h đ trì, che ch cho nh ng đ a con ngoài m t tr n.

Tuy đêm nào cũng t ng kinh ni m Ph t nh ng h ng ngày m tôi v n gi t mình, đau nhói trong tim khi nhìn th y có chi c xe nhà binh GMC ch quan tài ph c ch y trên đ ng ph . Cho đ n lúc chi c xe ch y th ng, không vào trong xóm bà m i yên lòng.

R i sáng ngày N tháng 06/1966, m t chi c xe GMC qu o vào ngõ và đ ng i phía ngoài khi n bu tôi h t ho ng. Nh ng ng i lính TQLC m c a xe b c xu ng, tìm nhà bà Châu b bên c nh ch không ph i nhà tôi. Anh ta báo tin th ng Mão - b n c a anh ta mà cũng là b n c a tôi - đã t tr n. Tôi và Mão cùng tình nguy n gia nh p TQLC. Mão thu c Ti u đoàn 1, tôi Ti u đoàn 2. Chúng tôi đ ng tr n t i Ngã ba sông Đ nh g n Bích La Thôn, Qu ng Tr . Mão t tr n, tôi ch b đ n b n vào cánh tay. Th y mình h y còn s ng, v t th ng khá nh nên tôi nói v i h u tr m là đ ng báo cho gia đình tôi bi t. Bà Châu x u. Bu tôi đ l y bà, m t tái đi, cũng mu n x u theo vì ch t nghĩ đ n tôi.

Kh n kh , tôi đã đ n mà Th Đ c h i làm theo th t c, c báo tin. B i v y nên hai hôm sau, i m t chi c xe nhà binh đ n đ u tr c xóm và h i nhà bà Ti p - t c tên ng i anh c c a tôi, g i thay tên cho bu tôi theo thói quen. Ng i lính v a nói tên tôi, ch a k p báo thêm đ u gì thì bu tôi đã ng t x u, ngã l n ra đ t không bi t gì n a.

Vì b th ng nh nên tôi xin xu t vi n ngay đ đi phép. Bu tôi đang n m trên gi ng b nh, th y tôi v , c ng i b t d y ng ngác nhìn con, hai tay s m t con, n n tay, n n chân, l c l c nh mu n ch c ch n đây là s th c ch không ph i trong gi c chiêm bao. Bà không nói gì c mà ch khóc. Có l bà khóc vì còn đ c h nh phúc n m tay đ a con t m t tr n tr v . Tôi ph i nói r ng t t c các bà m c a nh ng ng i lính chi n c đ c th y m t con lúc nào là h nh phúc lúc y, các bà không dám nghĩ xa xôi r ng l nó ch t!

Tôi xin m n ý bài th Màu tím hoa sim c a nhà th H u Loan lúc y đã đ c nh c sĩ Ph m Duy hay ai đó ph nh c khá n i ti ng, và xin m n phép thay đ i vài ti ng trong b n nh c nh sau: "Nh ng không ch t ng i con lính chi n, mà ch t ng i m h u ph ng...". Vàng, lính chi n nh chúng tôi, n u ch t thì ch ch t có m t l n, còn các bà m nh bu tôi thì ch t gi c

Những câu chuyện không biết tác giả

Tác Giả: Đoàn D

Thứ Năm, 27 Tháng 10 Năm 2011 06:44

---

nhieu vì quá lo lắng cho con.

Đúng, bu tôi đã chết giặc nhiều lần như vậy mà khi thấy những người quen trong hàng hay các bạn tôi trong xóm, cũng thu được TQLC như tôi, lần hai tôi trốn tôi các mặt trốn, như Tô Chiêu, Tô Sơn, Vũ Tuấn, Nguyễn Thanh v.v... Rồi còn tôi nữa, tôi sợ "ra đi" biết cả lúc nào! Dân TQLC mà, đâu có hàng và nhân gian sợ sợ ngẩng đầu biết đâu!

Cuối cùng thì ngày 19/06/1969, tôi mới trốn Cán Giáo thu được thành Công nông Thiến, cuối cùng chết ở ác liệt đã lo tôi ra khỏi vòng chết. Những cái sợ tôi chưa chết. Khi trốn đi tôi thấy mình nằm trong bệnh viện, toàn thân đau nhức dây cùng như nằm ở các bình nước biển. Mẹ qua lấy băng quấn đầu, tôi thấy bu tôi đang cạy cạy các vết máu đã khô còn sót lại trên mặt tôi. Tôi mở mắt máy môi, gọi qua hỏi thấy cả bình dưỡng khí: "M". Tiếng "M" yêu thương là thấy, nên tôi thấy tôi gọi bu tôi bằng mẹ và bu tôi cũng xưng mẹ với tôi.

Rồi tôi rời bệnh viện với đôi mắt ngơ ngác. Vậy mà hôm đi đón tôi, mẹ tôi lại mẹ mẹ con: "Con biết thế này mẹ lại đi lo". Chào ôi lòng mẹ, thương con cả lúc thân thể con không còn lành lặn!

Thật rồi biết bằng nào sống. Sau ngày 30/04/75, ba anh em trai tôi và hai người anh rể phải đi công tào. Công nhân nói thêm thì ai cũng hiểu lòng người mẹ già trong hoàn cảnh đó như thế nào. Số quê mùa cả mẹ tôi là bà nghe theo lời hàng xóm, đi mua máy bơm quần áo bà ba đen và máy khâu đôi dép râu để các con đi "học tập"! Chưa bao giờ tôi giặt quần áo và chưa bao giờ tôi học lái máy bơm nước. Dù sao thì tôi cũng là một thành viên TQLC. Thà chết thì thôi chứ tôi không mặc quần áo bà ba đen, không đi dép râu. Tôi lôi những đồ ra khỏi túi xách, ném chúng vào góc nhà. Mẹ tôi sợ ngó mắt nhìn tôi, hình như bà không hiểu tôi sao tôi lại làm như vậy. Rồi bà hỏi học là gì, tôi nhét vào chiếc túi xách: "Người ta bắt mẹ áo bà ba đen, đi dép râu giặt quần áo thì học mau cho biết!". Tôi giặt, lôi chúng ra, ném đi lần nữa rồi lại giặt quần áo xách chiếc túi, không mặt lại chào mẹ già mẹ đang đứng nhìn theo, nét mặt rất buồn.

"Con đi tào" tôi năm tháng 9 thì tôi nằm mẹ thấy mẹ. Linh tính báo cho tôi biết có điều gì đó công lành. Mẹ hiểu vì tôi đem con lên thăm nuôi, tôi hỏi, nhà tôi nói mẹ vẫn bình thường. Sao tôi vẫn không yên tâm và đêm ngủ vẫn không ngủ được. Lần sau, về tôi lên, tôi đem chuyện đó ra nói như hỏi chuyện, bày tỏ với mẹ tôi mới nói thấy rằng mẹ tôi đã mất. Ruột tôi đau nhói, nước mắt tôi chảy ra và tôi biết lên tiếng khóc. Con người TQLC gan lì trong tôi chưa bao giờ khóc, ngay cả bị B40 cạy cạy chân tôi cũng không khóc, những bây giờ tôi khóc, biết chết cả hàng mà khóc cho khỏi thành tiếng. Qui định trong trại là không được khóc. Người nhà lên thăm, dù có chuyện gì cũng không ai được khóc. Về tôi sợ tôi khóc, cán bộ trông thấy nên an ủi tôi: "Anh yên tâm, anh em vẫn công nhân nhà chúng em vẫn lo lắng cho mẹ đừng đi. Đây này, anh xem đây này...". Về tôi lấy ra những hình ảnh hôm làm đám tang cho mẹ tôi. Thì ra, về tôi tuy gọi những sự biết nên vẫn phòng xa, thì ba tháng nay lần nào lên thăm nuôi cũng mang theo những hình ảnh đó để tôi yên tâm. Vâng, đám tang đông đủ bà con hàng, có các nhà sư tụng kinh, khói hương nghi ngút hết sức đàng hoàng, những tôi vẫn xót xa, ân hận rằng lúc ra đi đã không mặt lại chào mẹ biết mẹ. Suốt chín năm trại này, làm sao tôi biết được rằng những lính chúng tôi sợ phải đi tù không có nhà tù lâu đến thế, và làm sao tôi biết được rằng lúc tôi ra đi là lúc mẹ con vĩnh biệt!

Hai năm sau, tháng công 11 năm tốt cả, tôi được thả về, thân thể tàn tạ trên công nhân. Hiện nay gia đình tôi đang ở bên Mẹ. Các con tôi đâu mà cũng đã có gia đình riêng, về công nhân con

Những câu chuyện không biết tác giả

Tên: Đoàn Đình

Tháng: 27, Ngày: 10, Năm: 2011 06:44

Cái đẹp đẹp. Tóc tôi bạc trắng, bóng tôi hóa bóng nên trông rất già. Vợ tôi cũng vậy, tóc cũng đã bạc, trông già hơn tuổi. Gần gần bên bè trong các cuộc họp mặt thế giới niên TQLC, chúng tôi thế giới ngả đầu ngả đầu thối gỏi nhau bóng bóng. Tuy "cái" những ngẩng đầy lòng tôi vẫn có một niềm ân hận: lúc xách túi ra đi tôi không một lời chào từ biệt mẹ. Bởi vậy, kể lại câu chuyện này, tôi cũng mong rằng những ai còn mẹ thì dù trong hoàn cảnh nào cũng xin chăm sóc mẹ, chớ có chỉ đáng trách những tôi để phôi ân hận suốt đời.